

findes i det Afsnit, der er betegnet E. c. og angaaer det kongelige Theater. Der indskrænker Finantsloven sig ikke til at bevilge Tilskud til Theatret for dette Aar, men det optager en Regulering af Theatrets Forhold til Statskassen i det Hele, og Bestemmelse om den Maade, hvorpaa Theatrets Budget og Regnskab skal føres og controlleres for Fremtiden. Imellem det, der saaledes er sat ind i denne Finantslov, findes flere Enkeltheder, som tidligere have været Gjenstand for Forhandling i et særligt Lovudkast, der ikke blev til Lov, om hvad der ved Theatret skal kunne anvendes til Gager af den ene eller den anden Art, osv. Jeg tror, at dette Stykke, som er kommet ind tildeels ved den ærede Cultusministers egen Bestræbelse, ikke burde staae der. Jeg respecterer fuldkommen den ærede Ministers Bestræbelse for at ordne dette hele Forhold; jeg har Intet imod Principerne, hvorefter Forholdene ere ordnede; thi de ere væsentlig stemmende med det nævnte Lovudkast, som jeg selv i sin Tid som Minister har forelagt; men paa dette Sted og denne Maade burde denne Gjenstand i mine Tanker ikke saaledes afgjøres og fastsættes. Jeg vil ikke gaae ind paa, at der endnu er Uklarhed i Bestemmelserne. Der staaer f. Ex., at de to Beløb, der ere fastsatte til Gager for det egentlige Theaterpersonale og Capellet's Personale, skulle nedsættes med $\frac{1}{3}$ af hver vacant bleven Gages Beløb, uden at det er tilføjet, at dette kun skal skee ned til en vis Grændse. Saaledes som Ordene nu lyde, vilde disse to Beløb aldeles falde bort eller rettere, da der altid bliver $\frac{1}{3}$ af det stoft formindskede Beløb tilbage, ville de tilstoft blive til to uendelig smaa Størrelser; men det er naturligviis ikke Meningen. — Der er et andet Punkt, som jeg dernæst skal berøre, og som maaskee vil synes at være af større vækkelig praktisk Betydning. Det staaer i Forbindelse med en Bestyrelsesgreen, hvormed jeg

personlig har at gjøre, og jeg ønsker derfor først at udtale og beder det indstændigt fastholdt, at jeg om den egentlige materielle Beskaffenhed af Bestemmelsen her slet ikke vil ytre nogen Mening; — jeg har nogen Tvivl, om det, som her er indirecte vedtaget, er rigtigt eller ikke; der kan anføres Grunde for og imod, og jeg skulde, naar Ministeren og Repræsentationen paa anden Maade være blevne enige om dette Punkt, ikke reise nogen Indsigelse derimod; men den Maade, hvorpaa det nu er afgjort, finder jeg i høt Grad uhenftigtsmæssigt og jeg vil sige det uden at bruge noget stærkt Udtryk, ikke stemmede med rigtig Lovbehandlingsform. Dette Punkt findes i S. 10, Cultusministeriet, ved de Stifter, der have særegne Fonds under Nr. VI. „det lærde Skolevæsen“: men det berører tillige Nr. V. „Sorø Akademi“. Der har oftere været fremsat den Mening, at de Skolepenge, der betales i vore lærde Skoler, og tillige hvad der betales for Underviisningen ved Sorø Akademi, være for lave, at der burde betales Mere. Hvorvidt dette er rigtigt eller ikke, derom vil jeg, som sagt, ikke tale; men nu er det her i Finantsloven afgjort, at Skolepengene skulle forhøies. Dette anseer jeg nu for det Første med Hensyn til den hele almindelige Form for at være aldeles urigtigt, at der i en Finantslov fastsættes Taxter og Betalinger for Benyttelsen af en Statsanstalt. Repræsentationen kan meget godt under Discussionen af vedkommende Anstalts Budget udtale, at dette stiller sig saa ugunstigt, fordi man ikke lader sig tilstrækkeligt betale, og at man derfor ikke vil dække Undersbalancen, men nægte det begjærede Tilskud for derved at tvinge Regjeringen til at forhøie Betalingen; men man skal ikke saaledes i en Finantslov for et enkelt Aar fastsætte for bestandig en forholdt Taxt for, hvad der skal betales for Det eller Andet, her i dette Tilfælde for at gaae i en latinisk Skole.